

Sigrid Johansson *Fålla-Sigrid*

Jag är född 3 januari 1891 på Björken i Finnekumla.

Björken var en liten utgård till Lindevik. En bror till far hade det stora Lindevik. Så far och mor hade ett litet jordbruk. När far och mor blev för gamla, lades vårt till Lindevik. Då hade vi bara lite trädgårdsland med grönsaker och några apclar.

Jag gick i skolan i Finnekumla, 3 år i småskolan och 4 år i folkskolan. Jag reda la mig i skolan, ungefär lika bra som de andra barnen. Skriva och läsa gick bra, men räkna det var svårare. I småskolan hade vi ena som hette Ester Blomqvist. Hon var kommen från Hössna. Men hon kunde väl inte ”skola” de stora barnen, så i folkskolan hade vi ena som hette Tekla Josefsson. Jag hade ena skolfröken till, som hette Selma Johansson, hon var uppe ifrån Mossebo.

När jag gick i skolan fick jag hjälpa till hemma. Jag fick även gå till Närarp och hjälpa till med trädgårdarbete där. Där fick jag gödsla jordgubbarna och se till plantorna, skära havre, köra vandrigen och hjälpa till att mjölka. De hade 10 kor.

Så fick jag vara hemma hos mina föräldrar och sticka vantar och tucket dära de hade på den tiden och när jag var onger. Vi fick ta en vantamaskin från Torsbo och sticka vantar åt dem. De kom och satte upp maskinen. Men sen fick vi gå dit med arbetet, vi bar på ryggen. Varannan vecka gick vi dit.

Vi tjäna väl inte så mö, men det var inte så dyrt allting, då heller. Vi reda la oss, för vi hade ju några land också, så vi odlade lite potater och grönsaker.

1905 konfirmerades jag i Gällstad för Thomaeus. Det var väl de första åren som han var här. Han hade fått befattningen som kyrkoherde.

I Finnekumla fanns ingen konfirmering, utan Finnekumlabarnen fick gå till Gällstad.

Thomaeus var så förfärligt snäller och barnkär. När Smens Ebba läste var Thomaeus död, då var det en annan präst och han var så besvärlig så hon tyckte inte ”nä” om sin läsning. Där var så mö dom skulle lära sig utantill och det hade inte Thomaeus.

Vi fick sådana där grundfrågor. Det skulle vara det viktigaste i bibeln och det fick vi lära oss utantill förstås. Psalmverser var det inte så mycket.

Vi började och läsa i februari och konfirmerades i oktober. Det fanns la inget annat än att gå dit. Men på konfirmationen skjutsade "Närarpa" oss, med parhästar. Det gjorde dom för att jag hade varit hos dom och arbetat. "Närarpa" hade ett par så granna parhästar, dom var lika som bär. Det var e lita stjarna i huvet på dom. Sen var de precis mörkröda. Det var ett grant åk. Jag kom till konfirmationen som en riktig herrskapsdam.

Efter konfirmationen var jag några år på Närarp. Jag var kvar där så länge mina föräldrar levde. Då bodde jag väl hemma mest, fast jag övernattade där ibland hos ena gammal tant som hette moster Eva.

När mina föräldrar var döda flyttade jag till Fällan, till August Olsson. Då var jag 18 år. Olssons var bekanta med mina föräldrar.

Där fick jag arbeta ute mest, inne städade jag och diskade mest. Laga mat har jag aldrig kunnat, det gjorde la husmora.

Ute var det sparsamt, för man fick ju göra allt förhand. Ta å säa mä lie å. Nu har da inga tucka små gårla. Men då va en onger å vaner att arbeta, så då gick la de bra. Jag har aldrig varit sjuker så jag har behövt ligga. Det är konstigt, fast en har fått gå genomvåter så mö.

Där på Fälla fick jag mjölka och på vårn fick en röja och på sommaren fick en köra änga. Då fick en raka där och krana höt.

1921 flyttade Olssons till Vegby och då flyttade jag med dit.

I Vegby hade Olsson höner och gris. Han arrenderade åkra utav Alarik Olin. Det var där som Anton Nilsson hade sen. Vi hade dom åkra som låg intill vår stuga. När vi kom till Vegby så skulle jag springa på bögda. Först var jag på Sjöbo, hos Tyra och Gustav Gustavsson. Där hjälpte jag till med utearbete. Där var mycket att göra för det var en stor gård. Det blev långa arbetsdagar. Ibland när det var för mörkt och jag inte hade något lyse, fick jag övernatta där. När det var som mörkast på året.

Från Sjöbo var så dålig väg och svårt att gå, man fick känna sig fram, när man gick. Jag kände när det blev lent under fötterna, då var jag ute i mossen. Då fick en ta se upp på vägen igen. Sen fick jag en ficklampa, så jag inte skulle gå vilse i skogen och sen gick det bra.

Men jag var trötter på kvällen, när jag kom hem. Jag fick hålla på till 10-11 på kvällen och det var många timmar att arbeta och sen gå så långer väg.

Men det var ingen som tänkte på att en kunde bli trötter, bara dom fick sitt arbete gjort.

Sen har jag varit hos Styckjunkare Svensson. Där var det utearbete mest. Han

hade den lelle gårn, som Hulten hade haft. På Josupa var jag bara och tog upp potater. De hade alltid så mycket potater. Där fick många barn och ungdomar hjälpa till med att ta upp potater. Det kunde vara en 10-15 stycken där då. Det tyckte en var roligt, när det var så många.

Hos Svedbergs har jag tagit upp potater och på Sveaborg har jag varit.

Sen har jag varit och städat och tvättat på många ställen. När jag skura mattor nere vid sjön så tyckte jag det var bäst att stå i vattnet och skura. Det är klart en ble blöter men det var enklast att göra så.

Hos Runett Nilsson gick jag och arbetade länge. Hon va så stögger och enracker! Hur en än gjorde så var det inte te pass. Det var det värsta stället ja har vart på. Annars var alla så snälla och tacksamma, men den ho bara skällde. Där fick jag hålla på till 11 på kvällen och började klockan 7 på morgonen.

Där var mö nattgäster som en skulle bädda te. Diska och städa, och så kom det kaffegäster och drickagäster.

Jag har fått slita är klart, men jag är belåten för jag har aldrig fått någon reumatisk värk, fast jag har fått gå hem genomvåter många gånger.

Mor tyckte inte riktigt om att jag var borta och hjälpte andra så mycket. Hon var riktigt arg för jag lova så många. För när jag kom hem var jag så trötter, så hon fick passa mig istället för att jag skulle passa henne. Hon fick torka mina kläder och ta fram rena som jag skulle ha nästa dag.

1.50 om dagen hade jag hos Runett Nilsson.

Jag var även hos Anderssons och hos Björkenruds. Där hade jag det bra. Där behövde jag inte hålla på så länge. Då hade jag bestämd arbetstid. Då hade jag 8 kronor om dagen och så maten.

Fru Björkenrud, den frua va så snäller. Det var ju mest henne jag hade att göra med. Dom ville inte att jag skulle gå där på nätterna. Då slutade jag för det mesta vid 7-tiden.

Jag tror inte ongdoma nu, skulle arbeta som ja har gjort. Nu vella da helst gå på dans och gå och sparka boll.

Vi hade radio nästan allra först i Vegby. Det var bara fabrikör Hulin som hade radio före oss. Vi köpte den 1926 eller 1927 av ”Radio-Andersson”. Det kom mycket Vegbybor till oss då och ville lyssna. Man fick lyssna i en stor tratt. ”

Sigrid Johansson

Finnikumla

3/1 1891 – 11/7 1988

